

Arrest

nr. 72 027 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 augustus 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 29 september 1999 een asielaanvraag in. Hij hield hierbij voor de nationaliteit van Bhutan te bezitten en geen Bhutaans paspoort of Bhutaanse identiteitskaart te hebben.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 17 december 1999 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een dringend beroep in.

1.3. Op 28 januari 2000 diende verzoeker een aanvraag in tot regularisatie op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het bedrijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

1.4. Op 29 maart 2004 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker stelde hiertegen een beroep in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 178.328 van 8 januari 2008 wordt dit beroep door de Raad van State verworpen.

1.5. Op 2 september 2005 werd de regularisatieaanvraag van verzoeker geweigerd. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in. Bij arrest nr. 162.873 van 28 september 2006 wordt dit beroep door de Raad van State verworpen.

1.6. Op 20 oktober 2005 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 25 juli 2006 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot toekenning van een tijdelijke regularisatie van het verblijf van verzoeker om humanitaire redenen, dit in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister is geldig tot 11 oktober 2007. Op 28 februari 2008 beslist de gemachtigde van de minister tot verlenging van het tijdelijk verblijf van verzoeker tot 11 oktober 2008. Op 6 november 2008 beslist de gemachtigde van de minister nogmaals tot verlenging van het tijdelijk verblijf van verzoeker tot 11 oktober 2009. Op 8 september 2009 wordt andermaal beslist tot verlenging van het verblijfsrecht van verzoeker, met name tot 11 oktober 2010.

1.8. Verzoeker dient op 14 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het oud artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dit met het oog op het verkrijgen van onbeperkt verblijfsrecht.

1.9. Op 24 augustus 2011 wordt de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan verzoeker betekend. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Art 13§3, 3° van de wet van 15.12.1980 De minister of zijn gemachtigde kan in een van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard van de duur van zijn activiteiten in België indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

De betrokken vreemdeling heeft op 29 09 1999 asiel aangevraagd in België als (P.P.) afkomstig uit Bhutan. Hij verklaarde deel uitte maken van de Lhotsampa in Bhutan (etnisch Nepalese minderheid) en er lid te zijn van een politieke partij. Hij verklaarde pamfletten te hebben uitgedeeld en hiervoor te zijn gearresteerd en opgesloten. Hij werd mishandeld en vervolgens naar India gebracht. Vanuit India is hij naar België gevlucht. Op 17.12.1999 werd de aanvraag onontvankelijk gezet door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op 31 03.04 door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en staatlozen (CGVS).

Op 25.07.06 werd de betrokkene gemachtigd tot een verblijf van langer dan drie maanden op basis van het toenmalige artikel 9, 3 van de wet van 15.12.1980 en dit omwille van zijn lange asielpcedure. Op 12.10.2006 werd hij in het bezit gesteld van een BIVR voor bepaalde duur.

Op 14.12.2009 diende de betrokkene een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfsrecht voor onbepaalde duur overeenkomstig de vernietigde instructies van de Staatssecretaris van 19.07.09. Hierbij legde de betrokkene een Nepalees paspoort voor afgegeven op de identiteit (R. T. R.) (...) te Nepal door de Nepalese ambassade in België op 17.08.06. Dit wil zeggen dat de betrokkene al in het bezit was van dit paspoort bij de eerste verlenging van zijn BIVR van tijdelijke duur. Desalniettemin heeft hij dit paspoort bij geen enkele verlenging van zijn A kaart voorgelegd ondanks herhaaldelijk aandringen.

Uit dit Nepalees paspoort blijkt dat de betrokkene vreemdeling valse verklaringen heeft afgelegd bij zijn asielaanvraag hij heeft in werkelijkheid niet de Bhutanese nationaliteit en maakt dus ook geen deel uit van de Lhotsampa minderheid in Bhutan. Hij heeft asiel aangevraagd onder een valse identiteit, nationaliteit en met een verzonnen asielaanvraag waarbij hij misbruik maakte van de slechte situatie van de

Lhotsampa's in Bhutan. Het CGVS bevestigt ons (ref 99/2570 dd 30.09.2010) dat zij sneller een beslissing hadden kunnen nemen had de betrokkene van bij aanvang zijn werkelijke identiteit, nationaliteit en reden van vertrek in België meegedeeld. De betrokkene heeft dus de lange asiel-procedure zelf in de hand gewerkt door de gehele duur van zijn procedure aan zijn valse verklaringen vast te houden en zelfs na het verkrijgen van zijn verblijfsrecht zijn identiteitsgegevens niet recht te zetten. De enige reden waarom hij in 2009 zijn Nepalees paspoort heeft voorgelegd is omdat het anders voor hem onmogelijk was om een onbeperkt verblijfsrecht aan te vragen. Betrokkenes advocaat stelt dat hij uit angst een valse identiteit en nationaliteit opgegeven heeft "omdat hij anders geen kans zou maken om erkend te worden als vluchteling". Deze uitleg is geen voldoende rechtvaardiging voor het opzettelijk misleiden van de Belgische overheid gedurende jaren. Eerder blijkt uit deze argumentatie dat de betrokkene in Nepal inderdaad niets te vrezen had en zijn enige optie bij zijn asielaanvraag was om valse verklaringen af te leggen. Gezien de betrokkene zijn verblijfsrecht te danken heeft aan zijn lange asielprocedure staat vast dat de fraude bij asiel beslissend was voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Zijn eventuele integratie en tewerkstelling op dit moment vloeit rechtsreeks voort uit deze fraude. Overeenkomstig bovengenoemde artikel en het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' vervalt het recht op verblijf in het Rijk en dient de A kaart te worden ingetrokken. Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel alsook van het gelijkheidsbeginsel.

2.2. Uit verzoekers betoog blijkt dat hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent het afleggen van valse verklaringen betreffende zijn nationaliteit, identiteit en zijn asielrelaas, niet betwist. Verzoeker verwijt de verwerende partij dat deze in haar beslissing stelt dat hij op 12 oktober 2006 een tijdelijk verblijf kreeg op basis van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet omwille van zijn lange asielprocedure en zijn integratie in België doch dat dit op geen enkele wijze wordt gestaafd. Verzoeker meent dat hij geregulariseerd werd op grond van het feit dat hij steeds gewerkt heeft en bijzonder goed geïntegreerd is. Hij is niet ten laste gevallen van de staat zoals anderen. Verzoeker stelt dat er geen enkele wettelijke basis is of objectieve elementen zijn om te stellen dat hij enkel geregulariseerd werd omwille van zijn lange asielprocedure. Verzoeker meent voorts dat de motivering waar gesteld wordt dat, indien hij geen frauduleuze verklaringen zou afgelegd hebben, zijn asielprocedure sneller behandeld zou geweest zijn, niet redelijk is. Verzoeker betoogt dat er geen enkele reden is waarom de asielprocedure vijf jaar heeft moeten duren. Verzoeker wijst erop dat de overheid verplicht is binnen een redelijke termijn te handelen. Het verloop van vijf jaar kan volgens verzoeker niet te wijten zijn aan zijn frauduleuze verklaringen.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Waar verzoeker meent dat geen antwoord werd gegeven op zijn aanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient gesteld dat de bestreden beslissing voortvloeit uit de vastgestelde fraude door verzoeker gepleegd en losstaat van verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zodat de Raad niet inziet waarom in de bestreden beslissing gemotiveerd zou moeten worden over de argumenten opgeworpen in deze aanvraag.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 13 §3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(...)

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

2.6. Wil het bestuur toepassing maken van dit wetsartikel, dan moet het niet alleen aantonen dat de vreemdeling gebruik heeft gemaakt van misleidende informatie of valse of vervalste documenten of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, maar ook dat deze elementen van doorslaggevend belang waren voor het toekennen van de verblijfsvergunning.

2.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 29 september 1999 asiel heeft aangevraagd waarbij hij verklaarde de nationaliteit van Bhutan te bezitten. Verzoeker legde geen enkel identiteitsdocument voor. Gedurende de gehele asielprocedure heeft verzoeker volgehouden de Bhutaanse nationaliteit te hebben. Op 29 maart 2004 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren. Tijdens de loop van zijn asielprocedure dient verzoeker op 28 januari 2000 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. Ook hier houdt verzoeker vol afkomstig te zijn van Bhutan en niet te kunnen terugkeren omwille van vervolging aldaar. Bhutan betrof op dat ogenblik een land waarnaar geen mensen mochten worden uitgewezen. Op 2 september 2005 wordt deze regularisatieaanvraag geweigerd. Op 25 juli 2006 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken het verblijf van verzoeker tijdelijk te regulariseren in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Uit het schrijven dienaangaande blijkt dat de tijdelijke regularisatie wordt toegestaan om humanitaire redenen. Bij elke verlenging wordt verzoeker gevraagd een geldig nationaal paspoort voor te leggen. Verzoeker laat echter telkens na dit te doen. Pas op 14 december 2009, wanneer verzoeker om een definitieve verblijfstitel verzoekt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij één van de voorwaarden het bewijs van identiteit betreft, legt verzoeker een Nepalees paspoort voor afgegeven op een andere identiteit op 17 augustus 2006 door de ambassade van Nepal.

Uit voorgaande blijkt dat verzoeker intentioneel gedurende jaren de Belgische overheid misleid heeft inzake zijn werkelijke identiteit en dit met het oog op het vergroten van zijn kansen om een verblijfsrecht te verkrijgen in België. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich bewust de Bhutaanse nationaliteit heeft aangemeten omdat geweten was dat personen van deze nationaliteit een grotere kans maakten om erkend te worden als vluchteling gelet op de problemen in Bhutan. Uit contactname door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, bevoegd voor de behandeling van asielaanvragen in België, blijkt dat deze op 1 oktober 2010 bevestigde dat de asielprocedure van verzoeker niet zo lang had geduurd indien hij zijn werkelijke identiteit had opgegeven. Verzoeker betwist het gegeven dat zijn leugenachtige verklaringen de oorzaak zijn van de lange duur van zijn asielprocedure, doch de Raad dient vast te stellen dat het aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt de gegrondheid van de asielaanvraag te beoordelen en dat inderdaad kan aangenomen worden dat

wanneer een persoon geen enkel identiteitsdocument voorlegt en beweert afkomstig te zijn van een land waarvan algemeen geweten is dat er aldaar ernstige problemen zijn, deze gegevens een invloed hebben op de duur van de asielprocedure. Immers dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich ervan te vergewissen of de persoon die beweert te zijn wie hij is, ook werkelijk deze persoon is. Indien verzoeker van bij de aanvang onmiddellijk zijn werkelijke identiteit kenbaar had gemaakt, kan aangenomen worden dat dit het onderzoek naar de gegrondheid van zijn asielaanvraag had vergemakkelijkt. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal de verplichting heeft binnen een redelijke termijn te oordelen over zijn asielaanvraag doch de Raad ziet niet in, los van de vaststelling dat de commissaris-generaal niet gebonden is door enige termijn om uitspraak te doen over een asielaanvraag, hoe dit argument afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoeker door zijn leugenachtige verklaringen zelf aan de basis ligt van de lange duur van zijn asielprocedure. De Raad wijst er nog op dat het beoordelen van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen in concreto moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Of een termijn al dan niet als redelijk kan worden beschouwd, wordt voornamelijk bepaald door de mogelijkheid voor de bevoegde overheid om over alle feitelijke gegevens en inlichtingen te beschikken die nodig zijn om met kennis van zaken te oordelen. Zoals reeds hoger gesteld ligt verzoeker, door het bewust achterhouden van de correcte gegevens inzake zijn identiteit, zelf aan de basis van zijn lange asielprocedure.

Zoals verder blijkt uit het administratief dossier werd verzoeker op 25 juli 2006 tijdelijk geregulariseerd om humanitaire redenen. Uit de nota van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de beleidsondersteunende cel van de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 september 2010 stelt dat de humanitaire redenen betrekking hebben op de lange asielprocedure van verzoeker. Verzoeker betwist dit gegeven en meent in tegendeel dat zijn integratie en tewerkstelling aanleiding hebben gegeven tot de regularisatie van zijn verblijfstoestand. De Raad dient evenwel vast te stellen dat het tot de discretionaire bevoegdheid behoort van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet te oordelen of en om welke redenen een verblijf kan geregulariseerd worden. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, zijn er in het administratief dossier geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat andere motieven dan de lange duur van zijn asielprocedure initieel aanleiding hebben gegeven tot de regularisatie van zijn verblijfstoestand. Immers, de elementen van integratie en tewerkstelling vloeien voort uit het feit dat verzoeker gedurende jaren in de asielprocedure heeft gezeten. Zoniet zou hij zich illegaal op het grondgebied hebben bevonden en zou hij niet bij machte zijn geweest zich op legale manier te integreren en te werken. De Raad dient aldus samen met de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vast te stellen dat de initiële aanleiding tot regularisatie van verzoekers verblijfstoestand lag in zijn lange asielprocedure en dat hij zich om deze reden verder geïntegreerd heeft. Bijgevolg blijkt dat verzoekers intentioneel misleiden van de Belgische overheid aanleiding heeft gegeven tot zijn lange asielprocedure wat op zich dan weer aanleiding heeft gegeven tot de regularisatie van zijn verblijfstoestand. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kon aldus in redelijkheid oordelen dat verzoeker valt onder de toepassing van artikel 13, §3, 3° van de Vreemdelingenwet en hem aldus het bevel geven om het grondgebied te verlaten.

2.8. Waar verzoeker nog meent dat er geen sprake kan zijn van 'fraus omnia corrumpit' omdat hij zelf het initiatief heeft genomen de correcte identiteitsgegevens door te geven kan hij niet worden gevolgd. Immers, het gegeven dat verzoeker uiteindelijk de waarheid spreekt, en dit los van de vaststelling dat hij dit enkel gedaan heeft met het oog op het verkrijgen van een definitieve verblijfstitel, doet geenszins afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker gedurende jaren de Belgische overheid intentioneel misleid heeft waardoor hem een verblijfsrecht is toegestaan.

2.9. Verzoeker meent voorts dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is omdat er tientallen regularisatie-aanvragen ingediend zijn door Nepalezen die oorspronkelijk verklaard hadden uit Bhutan afkomstig te zijn en wiens aanvraag wel positief werd afgesloten. Verzoeker voegt ten bewijze van zijn beweringen een stuk (3) aan het verzoekschrift. Verzoeker meent dat hij ongelijk behandeld wordt.

2.10. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoeker op een andere wijze werden behandeld. Immers, uit het stuk dat verzoeker voegde aan zijn verzoekschrift kan, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, geenszins afgeleid worden dat de personen vermeld op het stuk drie, zich in een gelijkaardige situatie bevinden als

verzoeker. Geenszins blijkt dat deze personen zouden verklaard hebben de Bhutaanse nationaliteit te hebben. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking hoger blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zorgvuldig gehandeld heeft.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER